

I

*H*et was maart en de lente in Napa Valley, een kleine honderd kilometer ten noorden van San Francisco, was Joy Lammenais' favoriete tijd van het jaar. De glooiende heuvels waren smaragdgroen, dat met het warmer wordende weer zou vervagen, tot het groen in de zomerhitte dor en droog werd. Maar nu was de ontluikende natuur fris en de wijngaarden strekten zich kilometers ver uit in de vallei. Bezoekers vergeleken het gebied wel met Toscane in Italië of met Frankrijk.

Vierentwintig jaar geleden was Joy hier voor het eerst met Christophe gekomen. Toen deed ze haar master in bedrijfskunde aan Stanford en hij volgde een postdoc in vinologie en viticultuur. Hij had haar tot in detail uitgelegd dat vinologie om het maken van wijn ging en viticultuur om de druiventeelt. In Bordeaux maakte zijn familie al generaties lang befaamde wijnen en zijn vader en ooms runden het familiebedrijf, maar het was zijn droom om naar Californië te gaan en zich in de wijnbouw en -handel in Napa Valley te verdiepen. Hij had Joy toevertrouwd dat hij daar zijn eigen wijndomein wilde opzetten. In eerste instantie was dat een fantasie geweest die nooit werkelijkheid zou worden. Zijn familie verwachtte dat hij naar Frankrijk te-

rugkeerde om in de voetsporen van zijn voorouders te treden. Maar hij was verliefd geworden op Californië en zijn liefde voor de wijngaarden in Napa Valley veranderde tijdens zijn jaar aan Stanford in ware passie. In datzelfde jaar was zijn vader vroegtijdig en onverwacht overleden en hij had Christophe een fortuin nagelaten, waarmee de droom van zijn eigen wijndomein in Amerika plotseling realiseerbaar werd. Nadat Joy en hij in juni waren afgestudeerd was hij die zomer naar huis teruggegaan om zijn familie in Frankrijk van zijn plan op de hoogte te brengen, en in de herfst vertrok hij weer naar Amerika om het te verwezenlijken.

Joy was de opwindendste vrouw die hij ooit had ontmoet, met veel verschillende talenten. Zo had ze een natuurlijke gave voor alles wat met het bedrijfsleven of financiën te maken had. Daarbij was ze als kunstenaar ook creatief, ze schilderde en had een paar keer zomercursussen in Italië gevolgd. Met dit talent had ze zonder meer carrière als kunstschilder kunnen maken en ze worstelde tijdens haar studie met dit dilemma. Haar docenten in Italië hadden haar aangemoedigd om bedrijfskunde links te laten liggen, maar uiteindelijk had haar praktische kant toch de doorslag gegeven: het schilderen hield ze als hobby en ze richtte zich op een baan in het bedrijfsleven. Ze was in de wieg gelegd voor zakelijk onderhandelen en wilde dolgraag bij een van de hightech investeringsbedrijven in Silicon Valley werken voordat ze haar eigen bedrijf als durfkapitaalverstrekker zou oprichten. Ze vertelde Christophe telkens weer enthousiast over haar plannen.

Toen ze elkaar ontmoetten, wist ze helemaal niets van wijn en hij had haar er alles over verteld in het jaar dat ze samen doorbrachten. Ze was niet echt geïnteresseerd in wijngaarden en wijnmakerijen, maar het enthousiasme waarmee hij haar alles uitlegde bracht het tot leven en het leek haar haast magisch. Zijn hartstocht voor alles wat met wijn te maken had was

net zo groot als haar passie voor schilderen of haar fascinatie met risicodragend investeren, en de druiventeelt leek haar een bedrijf met risico's. Er kon zoveel fout gaan: vroege vorst, een late oogst, te veel regen of te weinig. Maar Christophe zei dat dit juist het mysterie en de schoonheid ervan was, en dat je wanneer alle benodigde ingrediënten samenkwamen een onvergetelijke wijn kreeg, waar mensen niet over uitgepraat zouden raken, een bijzonder geschenk van de natuur.

In de tijd dat ze Napa Valley regelmatig met hem bezocht, begon ze te begrijpen dat het wijn maken in zijn bloed zat, in zijn DNA. Een eigen vooraanstaand wijndomein was dan ook het ultieme doel dat hij hoopte te bereiken. Ze was toen vijftwintig en hij was een jaar ouder. Na haar afstuderen had ze het geluk dat ze een leuke baan bij een gerenommeerd durfkapitaalverstrekker kon krijgen en ze werkte er met veel plezier. In de herfst kwam Christophe terug uit Frankrijk om akkerland en wijngaarden te kopen, die hij opnieuw zou inplanten zoals hij zelf wilde, volgens de kennis en ervaring die hij in Frankrijk had opgedaan, en hij vroeg haar om met hem mee te gaan naar de vallei. Hij volgde al haar adviezen op bij de financiële afhandeling van zijn zaken en de koop van zijn eerste wijngaard. Tegen de tijd dat het november was, had hij zes aan elkaar grenzende gaarden gekocht.

De oude wijnstokken zou hij verwijderen en hij wist precies wat hij ervoor in de plaats wilde planten. Hij wilde het wijnlandgoed klein en exclusief houden en op een dag zou hij de beste pinot noir van de hele vallei maken, en Joy geloofde in hem. Ze proefden veel verschillende wijnen terwijl hij haar de fijne kneepjes uitlegde, wat er zo goed was of juist niet, hoe ze anders of beter hadden gekund. Ook liet hij haar kennismaken met de Franse wijnen en natuurlijk met de wijn die zijn familie maakte en al generaties lang exporteerde vanuit Chateau Lammenais.

Boven op de heuvel had hij nog een lap grond gekocht met

uitzicht over zijn wijngaarden en de vallei, waar hij een klein chateau wilde laten bouwen. Tot het zover was, woonde hij in een cottage met een slaapkamer en een woonkamer die van alle gemakken was voorzien, inclusief een grote open haard. Ze brachten er in de weekenden veel gezellige avonden samen door terwijl hij zijn droom met haar deelde en zij hem adviseerde hoe hij de zakelijke kant het beste kon aanpakken en een bedrijfsplan kon opstellen.

Ze vierden kerst in zijn cottage en genoten 's morgens op de veranda van de prachtige natuur. Nu zijn vader onlangs was overleden, en zijn moeder jaren geleden al, wilde hij kerst liever met Joy vieren dan met zijn ooms in Frankrijk. Zij had geen familie om de feestdagen mee door te brengen. Haar moeder was jong aan kanker overleden – Joy was pas vijftien – en haar veel oudere vader was, door intens verdriet verscheurd, drie jaar later gestorven. Joy en Christophe creëerden hun eigen wereldje in de cottage en hij had een heerlijk kerstdiner met gans en fazant voor haar bereid, waarbij hij uitstekende wijnen had uitgezocht.

In de lente begon hij met de bouw van zijn chateau, zoals hij had gezegd. Hoewel Christophe een dromer was, ontdekte ze dat hij altijd deed wat hij beloofde en zijn ideeën daadwerkelijk realiseerde. Hij verloor zijn doelen nooit uit het oog en zij hielp hem die te verwezenlijken. Zijn plannen voor het chateau waren veelbelovend.

Hij had de stenen uit Frankrijk laten komen en baseerde zijn ontwerp globaal op zijn vierhonderd jaar oude familiechateau. De architect had hij overstelpt met schetsen en foto's van wat hij in gedachten had, met aanpassingen die beter bij zijn landgoed pasten en hij bleef maar hameren op de omvang: niet te groot en niet te klein. Op de heuvel die hij had uitgekozen groeiden mooie oude bomen rondom een open plek, waar hij zijn huis wilde bouwen. Hij was van plan overal rode rozenstruiken te planten, net als ze in Frankrijk hadden gedaan, en hij besprak

dit met een tuinarchitect, die wild enthousiast was.

In de zomer was de bouw van het huis goed gevorderd en hij vroeg Joy ten huwelijk nadat ze twee jaar samen waren. De wijnmakerij liet hij tegelijkertijd met het prachtige chateau te midden van de wijngaarden bouwen. Eind augustus trouwden ze met een bescheiden ceremonie in een kerk in de buurt, met twee van zijn wijngaardmedewerkers als hun getuigen. Ze kenden nog niet zoveel mensen in de vallei, ze hadden genoeg aan elkaar en besloten later wel kennis te maken met de andere bewoners. Voorlopig hadden ze het druk genoeg met het opbouwen van hun leven samen en ze bewonderde Christophes passie voor de aarde in het algemeen en zijn land in het bijzonder. Voor hem waren de druivenstokken die hij verbouwde zijn dierbare troeteldieren die hij verzorgde en beschermde. En dat deed hij ook voor zijn vrouw. Hij koesterde haar als een waardevol geschenk en zij bloeide op van zijn tederheid en liefde, en ze hield net zoveel van hem.

Het chateau was nog niet helemaal af toen ze voor het eerst als getrouwd stel kerst vierden en ze woonden nog in zijn eenvoudige cottage, die prima volstond voor hun rustige leven. Maar omdat Joy inmiddels drie maanden zwanger was, wilde Christophe hun huis afhebben voordat de baby in juni werd geboren. Toen ze pas getrouwd waren had Joy haar baan in Silicon Valley opgegeven, want het heen en weer reizen kostte veel tijd, en die kon ze beter besteden aan het helpen opzetten van het wijndomein. Zij deed de zakelijke kant en hij hield zich bezig met de wijngaarden. In mei was ze hoogzwanger en trokken ze in het chateau, zoals Christophe had beloofd. Ze woonden er een maand en in afwachting van de bevalling schilderde Joy in de avonduren en weekenden mooie fresco's op de muren, terwijl ze doordeweeks elke dag in het kantoor van de wijnmakerij werkte. Christophe had het naar haar vernoemd: Chateau Joy, wat hun leven in twee woorden heel goed samenvatte.

Elke dag weer stonden ze met plezier op om aan het werk te gaan, samen thuis te lunchen en de voortgang te bespreken of de problemen die ze moesten oplossen. Hij had de wijnstokken geplant volgens de methoden die hij van huis uit had meegekregen en toen zijn twee ooms op bezoek kwamen, waren ze heel enthousiast over zijn werk en waren ze ervan overtuigd dat Christophe de beste wijnen zou maken die Napa Valley in twintig jaar had gekend. De wijnstokken groeiden goed en het chateau voelde al snel als Joy en Christophes thuis. Ze hadden het ingericht met Franse boeren brocante, die ze op dorpsveilingen of in antiekwinkels op de kop hadden getikt en alles zo uitgezocht dat het goed bij elkaar paste.

De baby kwam net zo rustig en gemakkelijk als al hun plannen de afgelopen twee jaar vorm hadden kregen. Ze reden die ochtend de heuvel af naar het ziekenhuis toen Joy hem na het ontbijt had verteld dat het zover was, en in de namiddag hield ze een wolk van een baby in haar armen terwijl Christophe zijn dochtertje bewonderde en zijn ogen niet van haar kon afhouden. Alles was probleemloos en natuurlijk verlopen. Het kleine meisje had piekhaartjes die net zo blond waren als het haar van haar moeder. Ook haar lichte huid had ze van haar moeder en bij haar geboorte had ze haar vaders diepblauwe ogen, die zo zouden blijven omdat haar moeder ook blauwe ogen had. Christophe vond haar zo mooi als een bloem en ze noemden haar Camille.

De volgende dag gingen ze weer naar huis en dat was het begin van hun nieuwe leven als jong gezin. Camille groeide met twee liefhebbende ouders op in het mooie, knusse chateau met uitzicht over de wijngaarden. De verwachting van Christophes ooms bleek uit te komen: binnen een paar jaar maakte hij een van de beste pinot noirs van de hele regio. De zaak liep goed, hun toekomst was zeker, ze hadden het respect van alle toonaangevende wijnhandelaren in Napa Valley verworven, die regelmatig voor advies bij hem aanklopten.

Zijn beste vriend was Sam Marshall, de eigenaar van het grootste wijnlandgoed in de vallei. Hoewel hij niet dezelfde achtergrond had als Christophe, of diens kennis van de Franse druiventeelt, bezat hij een intuïtief gevoel voor het kweken van de beste wijnstokken. Hij durfde risico's te nemen en was innovatief, en Christophe wisselde graag ideeën met hem uit.

Zijn vrouw Barbara en Joy konden het ook goed met elkaar vinden en de twee gezinnen trokken vaak in het weekend samen op. De Marshalls hadden een zoontje, Phillip. Hij was zeven toen Camille werd geboren en hij vond de baby maar wat interessant wanneer de gezinnen op zondag samen lunchten. Meestal bereidde Christophe een uitgebreide Franse lunch terwijl hij met Sam de stand van zaken in hun bedrijven besprak en de vrouwen op de kinderen pasten. Toen Camille twee weken oud was, mocht Phillip haar voor het eerst vasthouden, maar meestal vond hij het leuker om in bomen te klimmen of in de velden rond te rennen, fruit te plukken in de boomgaarden of op zijn fiets over de oprijlaan te crossen.

Sam Marshall was in de vallei geboren en getogen en had hard gewerkt voor alles wat hij had bereikt; hij nam zijn werk heel serieus, net als Christophe, en Sam bewonderde hem erom. Hij had zich altijd geërgerd aan succesvolle zakenlieden uit de stad, of verder weg uit Los Angeles of zelfs New York, die een stuk grond kochten, er een handvol wijnstokken plantten, zichzelf vinoloog noemden en er pretentius mee opschepten terwijl ze nauwelijks kennis van zaken hadden. Sam noemde ze smalend amateurs en kon ze niet uitstaan, en Christophe evenmin. Het waren vaak rijkelui, nouveaux riches, die bestaande wijnboerderijen opkochten, maar ook de aristocraten van de high society uit San Francisco waren door de jaren heen naar de vallei gekomen. Ze waren nogal op zichzelf en gaven grote feesten binnen hun elitaire kringen. Ze keken op iedereen in de vallei neer, hoewel ze vooraanstaande druiventelers zoals Christophe af en

toe wel uitnodigden. Maar hij zat er niet op te wachten.

Christophe was er heilig van overtuigd dat de geheimen van een goede wijn van generatie op generatie werden overgedragen; toch respecteerde hij Sam, die alles zelf had moeten leren. Sam was een leergierige harde werker en ging zo respectvol met moeder aarde om en wat ze hem schonk dat Christophe hem hoog had zitten, en ze waren allebei graag in gezelschap van andere, net zulke serieuze druiventelers, om waardevolle informatie en ervaring uit te wisselen.

Camille groeide op als een gelukkig kind in de harmonieuze sfeer van haar ouders, de hechte dynastieën van wijnmakers in Napa Valley en een paar goede vrienden. Haar vader breidde de wijngaarden uit en nam een Italiaanse manager aan, Cesare uit Toscane. Ze wist dat haar moeder hem niet mocht, omdat ze elke keer dat hij het kantoor binnenkwam of de kamer verliet een gezicht trok.

Joy was de zakelijke kant van de wijnmakerij blijven doen toen Camille opgroeide en na school in de wijnmakerij of in de wijngaarden speelde. Ze zei altijd dat ze net als haar vader en moeder op een dag in het bedrijf wilde werken en ook aan Stanford wilde gaan studeren. Alles wat haar ouders deden, vond ze geweldig en ze wilde hun tradities voortzetten. Ze was vaak met hen naar Bordeaux geweest om haar neven en nichten en ooms en tantes te ontmoeten, maar ze was dol op Napa Valley en vond het de mooiste plek op aarde. Net als haar vader hoefde ze niet zo nodig in Frankrijk te wonen, en Joy was het met hen eens. De Marshalls bleven hun beste vrienden en Phillip was haar plaaggeest, aangezien hij zeven jaar ouder was en haar vaak op stang joeg. Maar hij was ook haar held die haar beschermde als hij zag dat iemand vervelend tegen haar deed. Hij deed examen op de middelbare school toen zij pas tien was en ze was als een zusje voor hem. Toen hij vertrok om te gaan studeren was ze dan ook heel verdrietig omdat ze hem alleen nog in de vakanties zag.

Joy was vierenveertig en Christophe een jaar ouder in de zomer dat Camille zeventien werd en er bij Joy tijdens een routineonderzoek borstkanker werd ontdekt. Hun wereld stortte in. De artsen besloten alleen het knobbeltje te verwijderen en niet haar hele borst, ze dachten het te kunnen genezen met een jaar lang zware chemotherapie en bestraling. Christophe was er kapot van. Na de behandelingen voelde Joy zich verschrikkelijk beroerd, toch ging ze elke dag even naar de wijnmakerij en Camille hielp haar waar ze maar kon. Ondanks alles was Joy onvoorstelbaar moedig en vastbesloten die rotziekte te verslaan. Het was een zware winter, maar Joy verloor de moed niet en ze deed er alles aan om beter te worden. Na afloop zei ze dat Camille en Christophe haar erdoorheen hadden gesleept. Een jaar later was ze schoon en konden ze allemaal opgelucht ademen. Het was een aangrijpende periode geweest en het feit dat Camille was toegelaten aan Stanford betekende op dat moment niet zoveel voor hen, totdat ze van de artsen hadden gehoord dat Joy echt weer helemaal gezond was.

Ze vierden Camilles diploma-uitreiking op de dag dat ze achttien werd, vlak voordat het schooljaar voorbij was. Alles ging gelukkig weer voorspoedig in hun leven. Het feest was voor Camilles klasgenoten, maar er was ook een groepje ouders dat de feestelijke aangelegenheid met Joy en Christophe vierde. De Marshalls waren er en ze vertelden over Phillip. Het ging goed met hem, hij was op reis om hun wijnen te promoten. Zo was hij zes maanden in Chili geweest, waar hij op de wijnboerderij van een vriend werkte, en het jaar daarvoor was hij in Cape Town geweest; wijnregio's die vaak met Napa Valley werden vergeleken. Op zijn reizen leerde hij het vak van vinoloog in de praktijk.

Ze waren opgelucht dat Joy er zo goed uitzag, maar na het diner vertelde Barbara haar fluisterend dat bij haar ook borstkanker was ontdekt en dat ze komende week in San Francisco

geopereerd zou worden, beide borsten werden afgezet. Ze was tien jaar ouder dan Joy en maakte zich veel zorgen om wat haar te wachten stond. De vrouwen hadden een lang gesprek en Joy stelde Barbara gerust door haar te verzekeren dat alles goed zou komen. Maar Barbara leek niet echt overtuigd, hoe graag ze ook in de goede afloop wilde geloven. Ze bleef bang en ongerust, net als Sam. In eerste instantie hadden ze besloten niets aan Phillip te vertellen, omdat ze hem de zorgen wilden besparen, ze hadden het zo lang mogelijk uitgesteld. Nu de operatie echter dichterbij kwam, zouden ze het slechte nieuws met hem delen wanneer hij terugkwam van zijn laatste reis.

Joy was juist heel open geweest naar haar dochter en Camille had gezien hoe ziek haar moeder tijdens de chemo was geweest. Omdat het in de familie zat en Joys moeder aan borstkanker was overleden toen ze veertig was, maakte Joy zich zorgen om haar dochter. Maar bij Barbara kwam het nieuws als een donderslag bij heldere hemel, want het kwam niet in haar familie voor. Hoe succesvol haar man ook was en ze zich niet druk hoefde te maken over geld voor de behandeling, of hoeveel ze ook van elkaar hielden, Barbara was erg ziek. Ze was een mooie vrouw en bekende Joy dat ze bang was haar goede figuur kwijt te raken en erg tegen de pijn van de operatie opzag. Gelukkig had ze een goed en stabiel huwelijk, net als Joy en Christophe. Dit was de grootste beproeving waarmee Barbara en Sam ooit geconfronteerd waren geweest, en dat gold ook voor de familie Lammenais. Ze wisten dat niet elk huwelijk in de vallei zo goed was, er werd altijd gekletst onder de bewoners over wie met wie sliep. Het was een kleine gemeenschap met onderlinge concurrentie en ambitieuze mensen, en er waren veel buitenechtelijke affaires.

Joy en Christophe deden daar niet aan mee en hielden zich er verre van, net als Sam en Barbara. Ze waren nuchtere mensen en bleven ondanks Sams gigantische succes met beide benen op de grond staan. Voordat Barbara met hem trouwde, was ze

stewardess geweest. En nu had Sam het grootste, succesvolste wijndomein in de vallei, wat mensen die hogerop wilden komen en voor het snelle geld gingen aantrok. Er was een hoop geld in de vallei geïnvesteerd en veel druiventelers verdienden een fortuin, zoals Sam en Christophe en enkele anderen. Maar Sam liep er niet mee te koop en de enige concessie die hij wat dit betrof deed, was het oogstfeest, een bal dat ze jaarlijks in september organiseerden. Na een reis naar Venetië had Barbara er dat jaar bij wijze van grap een gekostumeerd bal van gemaakt en alle gasten hadden zo enthousiast gereageerd dat de Marshalls het als jaarlijkse traditie zo hielden. Joy en Christophe gingen er elk jaar heen, ondanks Christophes gemopper omdat hij vond dat hij er belachelijk uitzag in een kostuum van Lodewijk xv, met een satijnen kniebroek, een pruik en een masker.

‘Als ik het kan, kun jij het ook,’ had Sam hem eens verteld. ‘Barbara zou me iets verschrikkelijks aandoen als ik me niet in een kostuum hijs,’ grapte hij. Hij deed alles om haar gelukkig te maken en elk jaar zag ze er weer beeldschoon uit in haar feestjurk. ‘We hadden het eerste jaar beter een barbecue kunnen organiseren, dan hadden we ons nu niet elke keer als malloten hoeven uit te dossen,’ foeterde Sam voor de grap, maar het was altijd weer een spectaculaire avond met een heerlijk buffet en een band uit San Francisco die voor dansmuziek zorgde, en met vuurwerk boven hun uitgestrekte wijngaarden. In tegenstelling tot het elegante kleine chateau van Joy en Christophe was hun huis enorm groot en voorzien van de modernste hightechsnufjes. Het was door een bekende Mexicaanse architect ontworpen en herbergde een beroemde verzameling moderne en hedendaagse kunst. Ze hadden zeven Picasso’s die ze regelmatig aan musea uitleenden, een aantal Chagalls en een werk van Jackson Pollock, waar Joy helemaal weg van was, gezien haar liefde voor de schilderkunst.

Nadat Camille was geslaagd voor de middelbare school werkte

ze die zomer met haar moeder in het kantoor van de wijnmakerij, zoals ze sinds haar vijftiende elke zomervakantie deed. Daarna was ze aan haar bachelor bedrijfskunde aan Stanford begonnen, in de voetsporen van haar moeder, en haar ouders waren trots op haar. Later was ze van plan een master te doen. Maar daarvóór wilde ze eerst een paar jaar in het bedrijf van haar ouders werken. Ze hoefde niet zo nodig ergens anders te werken, al leek het haar vader goed als ze een jaar bij zijn familie in Bordeaux doorbracht. Ze zou haar Frans kunnen verbeteren, wat handig was voor hun bedrijf, maar ze ging niet graag zo ver van haar familie weg. Ze was het gelukkigst in Chateau Joy, samen met haar ouders.

Joy bracht Barbara Marshall die zomer vaak een bezoek. Toen haar vriendin met de chemo was begonnen voelde ze zich vreselijk beroerd en elke keer dat Joy of Christophe er was, zagen Sam en Phillip er heel ongerust uit, want Barbara was veel zieker dan Joy was geweest.

Sinds Camille aan haar studie was begonnen kwam ze in de weekenden vaker thuis dan haar moeder eigenlijk goed voor haar vond. Ze besprak het met Christophe omdat ze het gevoel had dat Camille te gehecht was aan hen, waardoor haar wereldje te klein was voor iemand van haar leeftijd. Joy meende dat het hun dochter goed zou doen om haar horizon te verbreden en een poos te gaan reizen.

‘Ze is gewoon graag hier,’ zei Christophe en hij glimlachte naar zijn vrouw, waarna hij haar een kus gaf. ‘Ze is ons enige kind, jaag haar nou niet weg.’ Hij vond het fijn als Camille er was en van hun samenzijn genoot. Toen ze nog klein was, hadden hij en Joy het vaak over een tweede kindje gehad, maar hun leven was al volmaakt en nadat Joy de borstkanker had overwonnen was het te laat.

Christophe zei dat hij het niet erg vond dat hij geen zoon had. Hij wilde dat Camille het wijndomein zou overnemen wanneer

Joy en hij zelf te oud werden en hij was ervan overtuigd dat ze het bedrijf uitstekend zou runnen. Ze had het zakelijke talent van haar moeder en hij had het wijnlandgoed met de wijngaarden opzettelijk binnen hanteerbare proporties gehouden. Een imperium zo groot als dat van Sam Marshall was niets voor hem, hij wilde Chateau Joy klein en exclusief houden en het was precies groot genoeg om zonder al te veel problemen te leiden, afgezien van af en toe een akkefietje met Cesare over de wijngaarden.

Cesare was al jaren bij hen in dienst, maar Joy beschouwde hem nog steeds als een indringer en vertrouwde hem niet. Hij sprong slordig om met geld en vond het niet nodig om verantwoording aan haar af te leggen voor de geldzaken, sterker nog: hij vond het een onnodige last. Maar ze hield voet bij stuk, wat hen allebei soms tot razernij dreef, en ze ruzieden aan de lopende band. Hij verliet haar kantoor zelden zonder met de deur te slaan. Christophe vermoedde dat hij kleine geldbedragen uit de kas in zijn eigen zak stopte, maar de manager wist alles over druiven en wijngaarden en behandelde ze alsof het zijn kinderen waren. Ook wist hij precies wat er in het bedrijf moest gebeuren en Christophe beschouwde hem als de beste manager in de vallei. Zijn slordige manier van met geld omgaan nam hij op de koop toe, omdat hij meer om hun druiven gaf dan om een beetje kasgeld. Maar Joy had er schoon genoeg van en weigerde het door de vingers te zien, dus ruziede ze er soms ook over met Christophe. Hij bleef er echter bij dat Cesares liefde voor hun wijnlandgoed en zijn gedegen kennis en trouw aan het bedrijf opwogen tegen die paar dollar die er af en toe verdween. Hoewel Joy het hierover niet met hem eens was, werkten ze als een perfect team samen en hield zij de geldzaken goed op orde.

Camille had het naar haar zin op Stanford en had mensen uit het hele land en daarbuiten ontmoet, maar zodra ze even tijd had om naar huis te gaan, deed ze dat. Ze zat in haar laatste jaar en de meeste studenten die ze kende, hoopten op een baan bij een be-

drijf in Silicon Valley of waren van plan na hun studie naar New York te vertrekken om op Wall Street te gaan werken. Maar Camille wilde na haar afstuderen het liefst in het wijndomein van haar ouders aan de slag gaan. Ze had nog drie maanden voor haar afstuderen, waarin ze haar scriptie moest schrijven en de laatste tentamens moest doen, toen ze het weekend in Napa was en een afspraakherinnering van het ziekenhuis op het bureau van haar moeder zag liggen voor een mammogram. Onmiddellijk moest ze weer aan die vreselijke tijd denken toen vijf jaar geleden borstkanker bij haar moeder werd ontdekt en ze een jaar lang werd behandeld. Godzijdank was het niet meer teruggekomen.

Barbara Marshall had dat geluk niet gehad. Ze was bezweken aan de chemo terwijl de ziekte zich uitzaaide en ze was acht maanden na de diagnose overleden. Sam en Phillip waren er kapot van. Toen Camille afstudeerde, was het drie jaar geleden dat Barbara was gestorven. Phillip runde het wijndomein met zijn vader, had een flamboyante reputatie in de vallei en ging met veel meiden uit. Hij hield van snelle dure auto's en mooie vrouwen, en Camille zag hem vaak in zijn rode Ferrari rondrijden, maar nooit twee keer met hetzelfde meisje. Ze plaagde hem ermee en hij behandelde haar nog steeds als zijn kleine zusje, want een leeftijdsverschil van zeven jaar was best groot als de een tweeëntwintig en de ander negenentwintig was. Hij was al volwassen en ging met de vinologen om die hun vak serieus namen en wier zonen ongeveer van zijn leeftijd waren. Ze hadden met elkaar gemeen dat ze de verantwoordelijkheid voor het bedrijf op een dag zouden overnemen. In de tussentijd hadden ze nog veel te leren en Phillip deed dat heel consciëntieus, al had hij zijn studie lang geleden afgerond. Hij zei vaak tegen Camille dat het nog een hele poos zou duren voordat zij tot de volwassen wereld toetrad en dat stoorde haar. Ze wist net zoveel van hun wijndomein als Phillip van zijn vaders bedrijf, maar hij handelde er niet naar en deed nog steeds alsof ze een tienermeisje was in

plaats van de volwassen jonge vrouw zoals ze zichzelf zag.

Camille had haar ouders over Sam horen praten – hij had bijna twee jaar iets met een nieuwe vrouw, een congreslid uit Los Angeles – maar ze had haar nog nooit ontmoet, ze zag Sam altijd alleen of met Phillip. Het verlies van Barbara had hem ouder gemaakt en hij zag er ernstiger uit dan daarvoor. Het was voor iedereen een groot verlies geweest en bij de gedachte eraan maakte Camille zich altijd zorgen om haar moeder.

‘Heb je nog steeds twee keer per jaar een mammogram, mama?’ vroeg Camille nadat ze de afspraakherinnering op haar bureau had gezien.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Joy terwijl ze met een van hun zware kasboeken in een stoel ging zitten en naar haar dochter glimlachte. ‘Ik kan niet wachten tot ik een deel van het werk aan jou kan overdragen als je weer thuis komt wonen.’ Ze wist hoe capabel Camille was, hoe goed georganiseerd en efficiënt. Dat had ze van haar moeder. Maar Camille wist veel meer van de fijne kneepjes van het wijnvak dan zij. Die had ze van kinds af aan van Christophe geleerd, meer dan Joy er na al die jaren van afwist. Joy deed nog altijd de financiën en Camille en Christophe hielden meer van het werk in de wijngaarden en de wijnmakerij.

‘Geduld, ik ben er over drie maanden.’ Camille glimlachte naar haar moeder. Joy had alvast een kantoorplek voor haar leeggeruimd en keek ernaar uit om Camille elke dag te zien. Het was de laatste stap die hun droom verwezenlijkte, om met zijn drieën samen te werken. En op het moment dat ze met pensioen gingen, al was dat nog ver weg, zou Camille het wijnlandgoed overnemen. Maar Joy was nu negenenveertig en Christophe was net vijftig geworden.

Na Camilles bezoek had Joy het de maand daarop druk met verschillende projecten terwijl Christophe zijn hersens pijnigde met de vraag welk etiket hij moest kiezen voor een nieuwe wijn en hij legde het haar voor. Camille had haar voorkeur al

uitgesproken toen ze dat weekend thuis was.

Vier weken later vond Joy de afspraakherinnering van het ziekenhuis op een stapel papieren die ze in een lade had weggestopt en ze belde meteen om een afspraak voor een mammogram te maken. Omdat ze inmiddels vijf jaar schoon was en genezen was verklaard ging het om een routineonderzoek, toch was ze zenuwachtig en bang voor het geval het noodlot onverhoopt weer had toegeslagen. Haar eigen moeder was eraan overleden toen ze jonger was dan Joy nu, maar Christophe stelde haar altijd gerust door te zeggen dat ze een fantastisch leven hadden en dat hun niets naars zou overkomen. Ze probeerde dan maar niet aan Barbara Marshalls treurige eind te denken wanneer hij dat tegen haar zei.

Ze ging naar de afspraak en deed nog wat andere dingen in de stad, want zo vaak kwam ze er niet. San Francisco was maar anderhalf uur rijden, toch was het alsof ze op een andere planeet was vergeleken met het rustige Napa Valley. Zelf voelde ze niet de behoefte ergens anders te wonen, hoewel Christophe regelmatig op zakenreis ging om hun wijnen in Europa en Azië te promoten. Toen Camille eenmaal fulltime in hun familiebedrijf werkte, stond hij erop dat ze met hem meeging.

Het ziekenhuis kende Joys ziektegeschiedenis. De assistent die de röntgenfoto's had gemaakt vroeg haar te wachten met aankleden tot de arts ernaar had gekeken, maar ze glimlachte naar haar alsof alles in orde was. Opgelucht wachtte Joy in haar eentje in een onderzoekskamer terwijl ze sms'jes beantwoordde voor haar werk.

De arts die de kamer binnenkwam was jong, ze kende hem niet en toen hij een kruk pakte om bij haar te gaan zitten kon ze niets van zijn gezicht aflezen. Hij had de foto's in een envelop in zijn hand en terwijl hij ze op een lichtbak aan de muur hing begon hij te praten. Hij wees naar een grijze vlek in de borst waar niets mee aan de hand was geweest en draaide zich met een ernstig gezicht naar haar om.

‘Dit is een vlek die me niet bevalt, Mrs. Lammenais. Als u tijd hebt, wil ik vandaag nog een biopsie doen. Met uw voorgeschiedenis lijkt het me niet goed om ermee te wachten. Het is zo gebeurd, maar ik wil weten wat het is.’

Joys hart ging tekeer alsof het uit haar ribbenkast zou losbreken of plotseling zou ophouden met kloppen. Ze had diezelfde woorden vijf jaar geleden ook gehoord. ‘Maakt u zich zorgen?’ Haar stem klonk schor in haar eigen oren.

‘Ik zou me beter voelen als die vlek er niet zat. Het hoeft niets ernstigs te zijn, maar we moeten wel weten wat het is.’ Daarna klonken zijn woorden als een brij en zijn stem leek van ver weg te komen. Ze volgde de assistent als een robot naar een andere kamer, waar ze haar jurk uittrokken en haar een schort voor deden. Toen ging ze op de onderzoekstafel liggen, en ze gaven haar een plaatselijke verdoving. Ze voerden de biopsie uit – wat behoorlijk pijnlijk was – en haar hart ging al die tijd tekeer. Ze moest steeds aan het verschrikkelijke jaar denken toen ze de chemokuur onderging, aan Barbara Marshall die na acht maanden was overleden, en aan haar moeder die op haar veertigste aan borstkanker doodging. Terwijl ze bezig waren rolden de tranen over haar wangen en toen het klaar was, haastte ze zich snikkend de trappen af. Ze zouden haar bellen met de uitslag, maar die wilde ze helemaal niet weten. Ze voelde al aan wat haar boven het hoofd hing. Men zei dat de bliksem nooit twee keer op dezelfde plaats insloeg, maar ze wist dat het wel was gebeurd. Dat voelde ze diep vanbinnen. Hoe moest ze het aan Christophe en Camille vertellen als het weer foute boel was? Ze kon zich er geen voorstelling van maken en had het gevoel alsof ze al ten dode was opgeschreven toen ze de auto instapte en verblind door haar tranen naar Napa Valley terugreed. Ze probeerde zich op de weg te concentreren, maar ze had voor het eerst in haar leven het idee dat ze het niet zou overleven. Hoe zou ze tot twee keer toe dat geluk kunnen hebben?